

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 215/2023
25.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ивковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 137/22 од 07.09.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 379/22 од 15.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ивковића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 137/22 од 07.09.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 379/22 од 15.12.2022. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, као неоснован, а у преосталом делу захтев **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Ставом I изреке пресуде Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 137/22 од 07.09.2022. године, оглашени су кривим: окривљени ББ да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног закона за које је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара и окривљени АА да је извршио два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика за које су му утврђене новчане казне у износу од по 50.000,00 динара и два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које су му утврђене новчане казне у износу од по 20.000,00 динара, па је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 140.000,00 динара, а које казне су окривљени дужни да плате у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Уколико окривљени у датом року новчане казне не плате исте ће бити замењене казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени су обавезани да плате суду на име судског паушала износе од по 15.000,00 динара, окривљени ББ је обавезан да плати Основном суду у Лесковцу на име трошкова кривичног поступка износ од 12.658,22 динара и АА на име трошкова поступка износ од 22.500,00 динара, а окривљени ББ и ВВ обавезани су да солидарно плате суду новчани износ од 2.940,00 динара на име судских такси, а све у року од 15

дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су АА, ББ и ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Ставом II изреке првостепене пресуде окривљени ББ и ВВ сходно члану 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку ослобођени су од оптужбе да су извршили по једно кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и окривљена ВВ да је извршила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика. Окривљени АА обавезан је да плати суду на име таксе за тужбу и пресуду износ од 1.960,00 динара и да ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка исплати новчани износ од 243.565,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 379/22 од 15.12.2022. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и браниоца окривљеног ББ и пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 137/22 од 07.09.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Ивковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе за дела која су му стављена на терет и досуди му трошкове поступка, а у делу који се односи на ослобађање од оптужбе окривљеног ББ и ВВ утврди да је побијаним пресудама повређен закон у корист окривљених, а на штету подносиоца приватне тужбе АА.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ивковића је у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП неоснован, а у преосталом делу је недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП с обзиром да не постоји идентитет између оптужног акта – приватне кривичне тужбе поднете против окривљеног АА и првостепене пресуде којом је окривљени оглашен кривим, јер иако приватна тужба не садржи констатацију о урачунљивости окривљеног АА, те нема елемента кривице сходно члану 22. став 1. Кривичног законика(КЗ), првостепеном пресудом окривљени АА је оглашен кривим да је предметна дела извршио у урачунљивом стању.

Овакви наводи од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној или проширеној оптужници – приватној тужби. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту и додавањем веће криминалне воље окривљеном, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произилази да је у диспозитиву приватне тужбе описом субјективног елемента за два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ према оштећенима ББ и ВВ наведено „иако је био свестан својих дела, хтео његово извршење и свестан да је његово дело забрањено“, као и у односу на два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ „окривљени је био свестан својих дела, хтео његово извршење и био свестан да су његова дела забрањена“. Дакле, у поднетој кривичној тужби наведена су субјективна обележја кривичних дела, и по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно границама оних чињеница и околности на којима се приватна тужба заснива, те није повређен идентитет приватне тужбе и пресуде на штету окривљеног. Стоји чињеница да је суд у изреци првостепене пресуде прецизирао, односно језички прецизније одредио начин извршења у погледу телесних повреда које ВВ и ББ претрпели, али без одступања од чињеничног стања из оптужења, и без повећања „криминалне количине“ која се окривљеном ставља на терет. Осим тога, чињеница да је суд додао у изреку пресуде да је окривљени том приликом поступао у урачунљивом стању није извршено прекорачење оптужбе с обзиром да урачунљивост се претпоставља а није оспорена на главном претресу, о чему је другостепени суд на страни 4 пасус 2 и 3 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, као и првостепени суд на страни 15 пасус 5 и страни 16 пасус 1, које Врховни касациони суд прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је навео да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, која се огледа у чињеници да дело за које је окривљени оглашен кривим не представља кривично дело, јер је исто учињено у нужној одбрани.

По оцени Врховног касационог суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. КЗ, је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад. Из изреке првостепене пресуде произилази да напада супротне стране није било па самим тим радње окривљеног АА очиглено нису учињене у нужној одбрани, о чему је и другостепен суд на страни 6 пасус 5 и страни 7 пасус 1 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге које и овај суд прихвата као правилне и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи и да је приликом доношења побијаних пресуда учињена повреда закона у делу одлуке о трошковима

кривичног поступка те је учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на тај начин што је одлучујући о трошковима кривичног поступка, првостепени суд окривљеног ББ огласио кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и обавезао га да оштећеном АА исплати износ од 22.500,00 динара, који обухвата трошкове вештачења и подношења приватне противтужбе, а о трошковима заступања од стране пуномоћника се није изјашњавао.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП, прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а чланом 483. став 3. ЗКП предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

У конкретном случају, захтевом се оспорава одлука о трошковима оштећеног-окривљеног АА па како у односу на тражене трошкове, подносилац захтева има својство пуномоћника оштећеног АА, у смислу напред цитираног члана исти није овлашћен за подношење захтева за заштиту законитости, те је од стране Врховног касационог суда поднети захтев за заштиту законитости у овом делу оцењен као недозвољен јер је поднет од стране неовлашћеног лица.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, који представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева не прецизира у чему се састоји истакнута повреда, Врховни касациони суд је оценио да у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са свега изложеног, на основу одредби члана 491. став 1. и 2. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић